

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sži/1/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201663
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201663.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, IČO: 30 794 242, Tupého 25/A, Bratislava, právne zastúpeného: Mgr. Vladimír Šárnik, advokát, Rožňavská 2, Bratislava, proti žalovanému: Krajský súd v Bratislave, Záhradnícka 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Spr. 6292/14 zo dňa 26.09.2014, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/213/2014-19 zo dňa 13.10.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/213/2014-19 zo dňa 13. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. Spr. 6292/14 zo dňa 26.09.2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodnutím žalovaného bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o odmietnutí sprístupnenia informácie.

Krajský súd uviedol, že dôvodom neposkytnutia požadovanej informácie zo strany žalovaného bola skutočnosť, že požadovaná informácia sa týkala konkrétneho súdneho rozhodnutia vedeného u povinnej osoby, teda informácií zo súdneho spisu. Podľa názoru žalovaného išlo o informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti súdu (a nie inej napríklad organizačnej a hospodárskej činnosti súdu) a preto podlieha režimu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám.

Žalovaný (povinná osoba) poukázal vo svojich rozhodnutiach na Inštrukciu, kde rozsah zverejňovaných súdnych rozhodnutí, v členení podľa jednotlivých súdnych registrov sa uvádza v jej prílohe, kde k

agende „D“ (dedičské veci) je uvedená značka „N“ a znakom „N“ sa označuje agenda, kde sa rozhodnutia nezverejňujú. Inštrukcia ustanovuje rozsah zverejňovaných súdnych rozhodnutí v členení podľa jednotlivých súdnych registrov v súlade s § 82a ods. 1 a 2 zákona, teda sa výslovne vzťahuje na ust. § 82a ods. 1 a 2 zákona č. 757/2004 Z. z. Zverejňujú sa iba taxatívne určené informácie, ktorých zverejňovanie zabezpečuje ministerstvo spravodlivosti na svojom webovom sídle (§ 82a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z.).

Spor medzi účastníkmi konania sa týkal výkladu a aplikácie ust. § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z. Dikcia zákona je v tomto jednoznačná, pričom čl. 2 ods. 2 Ústavy SR ustanovuje, že „štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon.“ Ustanovenie § 82a ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2012 zakladá žalobcovi nárok na poskytnutie informácií vo forme súdneho rozhodnutia.

Súd pre úplnosť veci poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sž/17/2013 zo dňa 26.03.2015, ktorý judikoval: Právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť len zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výkladovým pravidlom pri obmedzovaní základných práv a slobôd je ustanovenie čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Rozsah obmedzení základných práv a slobôd je potrebné vykladať reštriktívne.

Ďalej zdôraznil, že všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96), resp. inej hodnoty ústavnoprávnej povahy. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú ústavný súd konštantne zohľadňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, právo na prístup k informáciám predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca.

Dodal, že v niektorých situáciách však musí právo na prístup k informáciám ustúpiť. Limitačné klauzuly v čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia práva na prístup k informáciám, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb (vrátane navrhovateľa) alebo štátu. Vychádzajúc zo záväznosti ústavy pre všetky orgány verejnej moci, všeobecné súdy nevynímajúc, ústavný súd konštatuje, že orgány verejnej moci musia v rámci výkonu svojich právomocí v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy vždy zohľadňovať ochranu práv na prístup k informáciám, a to minimálne v rozsahu jej ústavných záruk (in: nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 464/2010 zo dňa 10.11.2011).

Krajský súd na základe uvedeného zhodnotil, že povinná osoba nepostupovala v súlade so zákonom, a to ust. § 82a ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z., keď požadované informácie nezverejnila, preto bolo potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ O.s.p. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní uložil žalovaný postupovať súdom v tomto rozsudku naznačeným smerom pri zohľadni znenia ust. § 82a ods. 5 zákona č. 757/2004 Z.z., ktorý odkazuje na zákon č. 211/2000 Z.z.

Úspešnému žalobcovi súd priznal náhradu trov konania z titulu trov právneho zastúpenia uplatnené právnym zástupcom žalobcu za 2 úkony právnej služby á 134,- eur a 2 x paušál á 8,04 eur (prevzatie zastúpenia dňa 05.10.2014 a podanie žaloby dňa 06.10.2014), čo predstavuje čiastku 284,08 eur, ktoré má žalovaný uhradiť k rukám právneho zástupcu žalobcu.

Rozsudok krajského súdu napadol žalovaný včas podaným odvolaním z dôvodu, že sa s napadnutým rozsudkom súdu nestotožnil, nakoľko podľa žalovaného predmetný rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa §250j ods. 2 písm. a) a d) O.s.p.

Uviedol, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je riadne a zákonne odôvodnené, pričom na vyslovenom právnom názore žalovaný v celom rozsahu trvá. V ďalšom poukázal na článok 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, na príslušné ustanovenia zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov a vyhlášky č. 482/2011 Z. z. o zverejňovaní súdnych rozhodnutí.

Poukázal na skutočnosť, že povinná osoba nie je povinná vytvárať nové informácie tým, že bude osobitne požadované rozhodnutie spracovávať (technicky nie je pripravené na zverejnenie), keďže v obdobných prípadoch dedičských vecí jej to neukladá žiadny zákon, ani vyhláška č. 543/2005 Z. z. Rovnako povinná osoba nemôže tzv. „ručne“ zatierať osobné údaje požadovaného rozhodnutia, keďže jej to zakazuje, resp. nepripúšťa vyhláška č. 482/2011 Z. z., čím zákonodarca jednoznačne zabránil vedomému zneužívaniu anonymizovania súdnych rozhodnutí akoukoľvek osobou, ktorá prichádza v súvislosti s výkonom svojej funkcie do administratívneho styku s anonymizovaním súdnych rozhodnutí inak než technicky, tzn. že anonymizovanie súdnych rozhodnutí (s výnimkou rozhodnutí vo veciach dedičských) je zákonne možné a prípustné výhradne pomocou kódovaného modulu v technike PC.

Na základe vyššie uvedených skutočností, poukazujúc najmä na skutočnosť, že v tomto konkrétnom prípade (vo veciach dedičských) nie je možné postupovať podľa zákona o slobode informácií, keďže ide o výnimku, ktorá nemá oporu v citovanom zákone, naopak, nemožnosť sprístupnenia požadovaných informácií podporujú všetky uvedené zákony, vyhlášky a interný riadiaci akt rezortného ministerstva, je žalovaný toho právneho názoru, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (z ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) a d) O. s. p.), a preto žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedený rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietla.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.03.2017 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok

krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21 a rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania žalovaného proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorým sa nevyhovelo žiadosti žalobcu, ktorou žiadal o poskytnutie informácií podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

V konaní nebolo sporné, že Okresný súd Malacky, ako správny orgán prvého stupňa, rozhodnutím č. Spr. 2263/2014 zo dňa 27.08.2014 rozhodol o žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie (sprístupnenie konečného rozhodnutia vo veci 12D/458/2013) tak, že tejto jeho žiadosti nevyhovelo a odmietol predmetné rozhodnutie sprístupniť z dôvodu, že požadované informácie sú informáciami o rozhodovacej činnosti súdu, na ktoré sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z. povinnosť poskytovania zo strany súdu nevzťahuje. Zároveň v zmysle Inštrukcie č. 29/2011 Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 09.12.2011 (ďalej len „inštrukcia“), ktorou sa ustanovuje rozsah zverejňovaných súdnych rozhodnutí pri postupe podľa ustanovenia § 82a zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch (ďalej len „zákon o súdoch“), sa rozhodnutia v dedičských veciach nezverejňujú, preto povinná osoba informáciu odmietla sprístupniť.

V konaní o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaný odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil dovodiac, že rozhodnutie povinnej osoby je správne a povinná osoba postupovala v súlade s príslušnými ustanoveniami § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám, keď žiadateľovi (žalobcovi) nesprístupnila požadované informácie, nakoľko požadované informácie sú informáciami o rozhodovacej činnosti súdu, na ktoré sa v zmysle citovaného ustanovenia zákona povinnosť poskytovania informácií zo strany súdu nevzťahuje.

Krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že povinná

osoba nepostupovala v súlade so zákonom, ak požadované informácie nezverejnila, preto napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Zákon o slobodnom prístupe k informáciám v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1) s tým, že obmedzenia práva na slobodný prístup k informáciám sú upravené v ustanoveniach § 8 až § 13 tohto zákona, pričom úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo zaoberať sa obmedzením prístupu k informáciám podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Z predmetného spisového materiálu je odvolaciemu súdu zrejmé, že žalobca požadoval „sprístupnenie konečného rozhodnutia vo veci 12D/458/2013“ vedenej na Okresnom súde Malacky s tým, že v čase podania žiadosti žalobcu povinná osoba takýmto rozhodnutím disponovala, no odkazujúc na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám ho odmietla sprístupniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že krajský súd v konaní správne ustálil, že v predmetnej právnej veci, ktorá sa týka prístupu k informáciám podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, je spornou otázka výkladu a následnej aplikácie ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám na sprístupnenie konečného rozhodnutia v dedičskej veci vedenej u povinnej osoby pod sp. zn. 12D/458/2013.

Zo znenia ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám vyplýva, že povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy (ktorými sú napríklad Trestný poriadok, Občiansky súdny poriadok či zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov).

Vo svetle uvedeného je zrejmé, že právo na informácie nie je absolútne, ale je limitované jednak požiadavkou nezasahovať do vlastnej rozhodovacej činnosti súdov či orgánov činných v trestnom konaní v priebehu konania (do procesu v jeho priebehu, ako aj vstup do vlastného rozhodovania ako je porada a hlasovanie senátu), predovšetkým v záujme objektivity a nestrannosti posudzovanej konkrétnej právnej veci, a jednak nevyhnutnými opatreniami na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejnej bezpečnosti, verejného zdravia a mravnosti, územnej celistvosti a pod. Iná situácia je v prípade rozhodnutí vo veci samej, t. j. konečných rozhodnutí súdu v danej veci (či už meritórnych alebo procesných rozhodnutí, ktorými sa konanie pred súdom končí). V týchto prípadoch nie je daný dôvod na obmedzenie prístupu k týmto rozhodnutiam vo veci samej za podmienky, že nebudú obsahovať osobné údaje chránené zákonom č. 428/2002 Z. z. <. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov. Napokon s touto požiadavkou aj korešponduje ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Postup pri zverejňovaní a sprístupňovaní rozhodnutí súdov upravuje s účinnosťou od 01.01.2012 zákon o súdoch v ustanovení § 82a. Do tohto dátumu zákonná úprava sprístupňovania rozhodnutí súdov verejnosti, resp. osobám iným, ako sú účastníci konania neexistovala, existoval iba interný právny predpis - Inštrukcia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 21/2005 o zverejňovaní súdnych rozhodnutí na internete, podľa ktorej bolo možné zverejňovať len rozhodnutie súdu, ktorým sa konanie končí, aj to len v tzv. anonymizovanej podobe, t. j. zbavené informácií, ktoré by mohli zasiahnuť do práva účastníkov konania na ochranu ich osobných údajov.

Odvolací súd považuje za vhodné doplniť, že aj podľa úpravy účinnej od 01.01.2012 (§ 82a ods. 3 zákona o súdoch) sa pred zverejnením súdneho rozhodnutia anonymizujú údaje, ktorých anonymizovaním bude pri zverejňovaní zabezpečená ochrana práv a právom chránených záujmov.

Usmernením na účely jednotného postupu súdov pri zverejňovaní súdnych rozhodnutí podľa § 82a

zákona o súdoch je inštrukcia, ktorá v článku 1 ustanovuje rozsah zverejňovaných súdnych rozhodnutí v členení podľa jednotlivých súdnych registrov v súlade s § 82a ods. 1 a 2 zákona o súdoch. Zo znenia čl. 1 inštrukcie možno ustáliť, že táto sa týka výlučne ustanovení § 82a ods. 1 a 2 zákona o súdoch a nevzťahuje sa na sprístupňovanie súdnych rozhodnutí podľa ustanovenia § 82a ods. 5 zákona o súdoch. Vo svetle uvedeného neobstojí argumentácia, že v zmysle inštrukcie spadajú dedičské veci pod agendu, ktorej rozhodnutia sa nezverejňujú. Odvolací súd nespochybňuje, že rozhodnutia v dedičských veciach nespadajú do rozsahu vecí povinne zverejňovaných jednotlivými súdmi v rámci ich činnosti, ak však žiadateľ výslovne požiada o sprístupnenie konečného rozhodnutia podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, súd ako povinná osoba má povinnosť v zmysle ustanovenia § 82a ods. 5 zákona o súdoch sprístupniť všetky súdne rozhodnutia, vrátane neprávoplatných rozhodnutí a rozhodnutí, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej, teda aj konečné rozhodnutie v dedičskej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že hoci žiadateľ o informácie nemá právo na sprístupnenie akejkoľvek informácie (čl. 26 ods. 4 <. Ústavy Slovenskej republiky), v predmetnej právnej veci nezverejnenie konečného rozhodnutia nezodpovedá zákonným obmedzeniam uvedeným v ustanovení § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán ako povinná osoba nepostupovali v súlade so zákonom, nakoľko ustanovenie § 82a ods. 5 <. zákona o súdoch založilo žalobcovi nárok na poskytnutie informácie vo forme súdneho rozhodnutia.

Odvolací súd tak dospel k záveru, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí. Tento sa v rámci zákonných možností vysporiadal so žalobnými námietkami. Text odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa okrem citácie príslušných zákonných ustanovení obsahuje aj poukaz na judikatúru slovenských súdov v obdobných veciach a v rámci právneho názoru krajský súd uviedol výstižné odôvodnenie svojho záveru, ku ktorému v predmetnom prípade dospel.

S prihliadnutím na účel zákona o slobodnom prístupe k informáciám dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že námietky žalovaného uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, pretože žiadosť žalobcu o poskytnutie konečného rozhodnutia v dedičskej veci neprekračuje rámec žiadosti o sprístupnenie informácie v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám a jeho poskytnutie žalovaným predstavuje pre žalovaného splnenie si zákonnej povinnosti.

Námietky žalovaného, ktorými v odvolaní spochybňuje rozhodnutie krajského súdu, považuje odvolací súd len za jeho teoretické úvahy bez právnej relevancie v odvolacom konaní. Tieto boli v podstatnej časti totožné s obsahom napadnutého rozhodnutia žalovaného, s ktorým sa krajský súd náležite vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto s poukazom na závery uvedené vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom nepriznal ich náhradu, pretože úspešný žalobca si ju neuplatnil a žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .